

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βιλιμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀσφαλῶς εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἄρθρα χέρια (ὑπὸ κακῆς οἰκοκυράς). — Δωρεὰ πρὸς τὴν Ἐπαγ-
γελματικὴν Σχολήν. — Ἡ Νέα Γυνή. Δ' (κατὰ τὸν Jules Bois ὑπὸ
κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Ἡ μῆ-
τηρ τοῦ Χρυσοστόμου (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Συνέδριον Γυναι-
κῶν ἐν Λονδίῳ (ὑπὸ κ. Μάϊας Δίουαρ). — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις.
— Ὁ ὄρκος των (ἐπιφυλλίς ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

ΤΑ ΑΒΡΑ ΧΕΡΙΑ

Κυρία Διευθύντρια,

Εἰς τὸ κύριον ἄρθρον σας τῆς παρελθούσας Κυριακῆς, διὰ
τοῦ ὁποῦ ἐξαίρετε τὴν νέαν τροπήν, ἣν λαμβάνει ἡ μόρ-
φωσις τῶν Ἑλληνίδων διὰ τῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας
τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ἣν ἰδρύ-
σατε, λέγετε ἀπροκαλύπτως ὅτι παρημελήθη ἐπὶ μεγάλῃ
ἠθικῇ ζημίᾳ τῆς γυναικὸς ἡ ἀσκησις τῶν χειρῶν τῆς εἰς τὰ
γυναικεῖα ἔργα. Καὶ μέμνησθε, τρόπον τινά, τοὺς νομοθέ-
τας ἄνδρας, οἱ ὅποιοι ἀποκλειστικώτερον ἠσχολήθησαν εἰς
τὴν πνευματικὴν μας μόρφωσιν. Ἴσως ἔπραξαν τοῦτο, προσ-
θέτετε, διότι ἐφοβήθησαν μὴ χάσουν αἱ χεῖρές μας, αἱ ὁ-
ποῖαι ἀποτελοῦν ἓνα τῶν ὠραιότερων στολισμῶν μας τὴν ἀ-
παλόγητα καὶ τὴν λευκότητά των.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ πολεμήσω τὰς ἀρχάς σας περὶ τῆς ἀ-
νάγκης τῆς πρακτικωτέρας μας μορφώσεως, σὰς παρακαλῶ
νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς σημειώσω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀψη-
φῶμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες τοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι ἀμέσως ἢ
ἐμμέσως μειώνουν τὸ κάλλος μας καὶ μακραίνουν προόρως τὴν
νεότητά μας.

Ἀπότου, Κυρία μου, ὑπάρχει ὁ κόσμος ἡ γυνὴ ἠγωνίσθη
φέρουσα ὡς πρῶτα καὶ κύρια ὅπλα ὑπερασπίσεως τὸ κάλλος
καὶ τὴν νεότητά. Ἡ Λεῖα εἶναι πιθανὸν νὰ ἦτο ἀρίστη οἰ-
κοκυρά, ἀλλ' ἡ Ραχήλ ἢ ὠραία ὑπῆρξεν ἢ βασίλισσα τῆς

καρδίας τοῦ Ἰακώβ, ἢ Ραχήλ με τὰς ὠραίας χεῖρας καὶ με
τὸ ἀνθηρὸν πρόσωπον, ὅπως τὴν παριστάνουν αἱ εἰκόνες τῆς
Γραφῆς. Ὁ Σαμψὼν δὲν θὰ ἔχανε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς
του, εἰς τὰς ὁποίας συνεκεντρώτο ὅλη ἡ δύναμίς του, καὶ δὲν
θὰ ἀπηλλάσσοντο οἱ ἐχθροὶ του ἀπὸ ἓνα τόσο ἐπικίνδυνον
ἀντίπαλον, ἐὰν ἡ Δαλιδα δὲν ἦτο ὠραία καὶ ἐὰν αἱ χεῖρές
τῆς δὲν ἦταν πλαστικαὶ καὶ ἄβρα, ὥστε ἡ θωπεῖα των νά-
ποτελῆ ὑπεράτην ἀπόλαυσιν. Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν θὰ ἀπηλ-
λάσσοντο ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους κατὰ τὴν διάσημον ἐκείνην
πολιορκίαν τοῦ Ὀλοφέρνη, ἐὰν ἡ ἡρώς Ἰουδίθ δὲν ἦτο τό-
σον ὠραία, ὥστε νά ἀποπλανήσῃ τὸν πολιορκητὴν ἀρχιστρά-
τηγον καὶ νά τὸν φονεύσῃ διὰ τοῦ ἰδίου του ξίφους.

Βλέπετε ὅτι τὰ παραδείγματά μου λαμβάνω ἀπὸ ἀνθρώ-
πους τῆς Γραφῆς, ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ, με τοὺς
ὁποίους ὄλοι καὶ ὄλοι μας κάμνομεν γνωριμίας ἀπὸ τὰ πλέον
τρυφερὰ παιδικὰ μας ἔτη. Βλέπετε ἀκόμη ὅτι τὸ κάλλος
διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ὄπλον τόσο μέγα καὶ τόσο ἀκατα-
μάχητον, ὥστε ὄχι μόνον τὸν σύζυγον νά κρατῆ ἀλυτόδετον
καὶ πειθήνιον εἰς τὰς διαταγὰς τῆς γυναικὸς του, ἀλλὰ καὶ
εἰς τὴν πατρίδα νά ἀποβαίνῃ εὐεργετικόν.

Λοιπὸν οἱ νομοθέται τῆς ἀνατροφῆς μας, οἱ ὅποιοι ἦσαν
ἄνδρες καὶ οἱ ὅποιοι ἔχουν αἰσθανθῆ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς
τὸ ἀκαταμάχητον γόητρον μιᾶς ὠραίας γυναικὸς ἢ τοῦ λά-
χιστον μιᾶς χαριτωμένης, ἄβρας, λεπτῆς ὑπάξεως, δὲν εἶχαν
καὶ πολὺ ἄδικον νά κλείσουν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ
κεφάλαιον τῆς οἰκοκυρωσύνης καὶ τῆς ἐργασίας ἐν γένει,
ἧτις ἀπαιτεῖ σωματικὴν καταπόνησιν, ἧτις βλέπτει τὴν
ἀπαλόγητα καὶ τὴν ἀβρότητα τῶν γυναικειῶν χειρῶν καὶ
ἀφαίρει μέγα μέρος ἀπὸ τὴν ποίησιν, ἣν πρέπει νὰ ἐμ-
πνῆ καὶ νὰ σκορπίζῃ γύρω τῆς ἢ γυνῆ.

Ὅσον πανηγυρικὸν καὶ ἀν πλέξετε τὸ ἐγκώμιον τῆς πε-
ζῆς, τῆς χειροτεχνικῆς ἐργασίας, καὶ ὅσον πειστικὰ ἐπιχει-

ρήματα και αν αντιλήθητε υπέρ αυτής, επιτρέψατέ μου να την θεωρώ όλιγον απόδουσαν προς την γυναικείαν φύσιν. Οί ποιηταί και οί ιδεολόγοι, οί όποιοι είπαν ότι αι γυναικείαι χείρες επλάσθησαν δια να αποφυλλίζουσιν μόνον άνθη, δεν είχαν άδικον, μεθ' όσα και αν τους ψάλλουν σήμερα οί πολλοί θετικισταί του αιώνός μας συγγραφείς. Δεν θά άρνηθητε δέ και ύμεις, ή όποία, έχω λόγους να πιστεύω, ότι άγαπάτε υπέρ πάσαν άλλην τό καλόν και τό άδρόν, δεν θά άρνηθητε, επαναλαμβάνω, ότι τέρπει και ευχαριστεί τας καλλιαισθητικάς αξιώσεις σας πολύ περισσότερο ή θεά μιας ώραιάς και άδρας γυναικός, ή όποία στολισμένη επιμελώς και καλαισθητικώς, κάθεται πρό του κλειδοκουμβάλου της και με τά ρόδινα ως κογγύλια δάκτυλά της σκορπίζει εις τόν οίκον όλον άρμονικάς μελωδίας του Chopin, με τό πρόσπονον ήρεμον, με τούς όφθαλμούς άπαστράπτοντας τό ιερόν της τέχνης πύρ, παρά ή θεά καλής οίκουρας, ή όποία άτημέλητος, κατ' ανάγκην, με μίαν ξεσκονίττραν εις τά χέρια τινάζει τά έπιπλα και συγυρίζει τά δωμάτια του σπιτιού της. Δεν ήμπορείτε να μου άρνηθητε, άφού μάχιστα και ή ιδία ζωγραφίζετε, ότι είναι ώραιότερον πρόγμα, γυνή ισταμένη πρό του πίνακος της, με τήν παλέταν και τά πινέλα της να ζωγραφίζει μίαν ώραιάν εικόνα της φύσεως, παρά γυνή ισταμένη πρό των φουρνέλων των μαγειριών της, λιγιδόνουσα τά φορέματά της, και καταστρέφουσα τας χείρας της εις τήν φωτιάν και αποκομίζουσα ότμας και άρώματα κρημμυδιών και κηπιών δι' έλλην τήν ήμέραν.

Όλα αυτά ένόμισα καλόν να τά είπω, με τήν βεβαιότητα ότι διερμηνεύω εις τήν στήλην αυτήν τήν γνώμην μεγάλης μερίδος εκ των άναγνωστριών σας.

Μία πολύ κακή οικοκυρά.

ΩΡΕΑ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Οί άγωνές μας υπέρ της τελείας διαρρυθμίσεως της πρώτης εν Αθήναις Οικοκυρικής και Επαγγελματικής Σχολής και αι προσπάθειάί μας όπως αυτή καταστή πρότυπον σχολείου της πρακτικής μορφώσεως των Έλληνίδων, στέφονται ήμέρα τή ήμέρα υπό μεγαλητέρας επιτυχίας.

Μαθήτρια προσέρχονται πολλάί, — αι έγγραφείσαι κατά τό έτος τουτο είναι όγδοήντα πέντε, ες ών τεσσαράκοντα πέντε δωρεά, — τά δέ μαθήματα διδάσκονται τελειότερον. Δευτέρα διδάσκαλος της κοπτικής και ραπτικής προσελήθη δια τό μάθημα τουτου καθηγηταί άριστοι της τε Διπλογραφίας και των Καλών Τεχνών και Επαγγελεμάτων ανέλαβον τήν διδασκαλίαν των μαθημάτων τουτων και μετά τρεις μήνας, τέσσαρες μαθήτρια θά λάβουν τό πτυχίον των εις ειδικά μαθήματα διδασθέντα εν τή σχολή.

Όλη ή μέχρι σήμερα εργασία έγεινεν άνευ κεφαλαίου, πλην του μικρού ποσού των έξόδων της πρώτης εγκαταστάσεως, τό όποιον δεν άνήλθε και εις τρεις χιλ. δραχμάς. Ό,τι έγεινε μέχρι σήμερα όφείλεται αποκλειστικώς εις τόν ζήλον των κυριών του Επαγγελματικού Τμήματος και εις τήν προθυμίαν των μαθητριών. Ηδη και ή κοινωνία άναγνωρίζει τας πολυτίμους υπηρεσίας της σχολής μας και εύγε εις ψυχάί,

έννοούσαι τόν ευεργετικόν σκοπόν, όν ή σχολή επιδιώκει και δια τας κόρας του λαού και δια τήν κοινωνίαν μας εν γενεί, άπεράσισαν να παράσχουν εις αυτήν και τήν ύλικήν συνδρομήν των.

Ό κ. Μυρίνος Κορυακένιος εκ Λοιδίνου, όμογενής εκ των τιμώντων τό Έλληνικόν όνομα εις τό έξωτερικόν, άνήρ πρακτικός και κατ' έξοχήν φιλόανθρωπος, έννοών ότι ή ευποιία δεν έγκείται μόνον εις τήν συνδρομήν, ή παρέχει τις εις τόν πεινώντα, ή τά φάρμακα άτινα δίδει εις τόν έτοιμοθάνατον, άλλ' ιδίχ τό προληπτικόν μέσον, δι' ου άπαλλάσσει τόν πρώτον να τείνη χείρα έπαίτου και τόν δεύτερον να καταφύγη εις τά φιλανθρωπικά καταστήματα δια να θεραπεύηται. ό κ. Κορυακένιος, έννοών ότι ή έξέλιξις εις τήν εργασίαν και τήν εκμάθησιν γυναικείων τεχνών εις τας πρώτας κόρας, άποτελει τήν έξασφάλισιν αυτών από της πενίας και των ήθικων όλέθρων, προσήλθεν άρωγός εις τό έργον μας δια της εκ χιλίων δρα. δωρεάς του.

Ελπίζομεν ότι τό ευγενές παράδειγμα του κ. Μ. Κορυακένιου θά άκολουθήσουν και άλλοι Έλληνες πλούσιοι και ιδίχ Έλληνίδες, αι όποιαί όφείλουν περισσότερο των άνδρών να έννοούν τήν ύψιστην σημασίαν τήν εις τας γυναικείας τέχνας και εις τήν οικονομίαν άσκητιν των όμοφύλων των

Τό ποσόν των χιλίων δρα. κατετέθη εις τό ταμείον της α' Ενωσεως των Έλληνίδων, δι' αυτού δέ θά μισθοδοτηθή κατά τό έτος τουτο ή δευτέρα διδάσκαλος της Κοπτικής και Ραπτικής, ήτις ήτο τότον άναγκασία και ήτις προσελήθη ευθύς ως έγνωστοπ ήθη εις τό τμήμα ή δωρεά του κ. Κορυακένιου.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΗ

Δ'.

Η φυλή! αλλά δεν στηρίζει τας ελπίδας της ουδαμού άλλου ή εις τήν Νέαν Γυναίκα, ήτις κατηγορείται ότι δεν είναι πλέον μητέρα, και εις τήν όποίαν και ό έντιμος άνήρ, ό άληθής σύζυγος και πατήρ έλπίζει έξασφάλισιν της γενεάς του. Διότι σκληρά άηθία και άπαισιοδοξία άπογοητευτική είναι τό μόνον αίσθημα, τό όποιον άντλεί σήμεραν ό άληθώς άξιος να ονομάζεται άνήρ από τήν γυναίκα, ως αιώνικη πλαγγόνα, ή ως άγονον δούλην. Φοβερά εκδίκησις, ήτις πλήττει τας ανθρωπίνους γενεάς και πληροί τήν ζωήν μελαγχολίας και θλίψεως. Ενομίσαμεν ευχάριστον, ικανοποιητικόν δια τήν φιλαυτίαν μας να δεσμεύσωμεν τήν Εύην και να χαιρώμεν έπειτα, διότι τόσον όλιγον άντέστη εις τό μόλυσμα του ύλιστικου έγωισμού μας, εις τό όποιον ένουάχησθε και εκείνη και ήμεεις και τά όνειρά μας του μέλλοντος. Ό Σοπερχάουερ, ό όποιος καταράται και τήν γυναίκα και τήν φυλήν — είναι τουλάχιστον λογικός αυτός — ό Σοπερχάουερ είναι ως σατανικός μεσίας της κακής γυναικός, ως ό άπεσταλμένος της τιμωρίας. Πλέον εις τά σκότη εκπέμπει εκειθεν τούς άφορισμούς του, κηρύττων τήν ανικράν και άπελπιστικήν χρεωκοπίαν μας και αποδεικνύων, πρό του Νίτζε, τήν μικρότητά μας. Και τουτο ένωσ διότι ή άληθής σύντροφός μας άπουσιάζει, διότι ό τέλειος, ό υπέροχος άνήρ είναι μόνος.

*Α! έννομίσαμεν ότι ήδυναμέθη ακινδύνως να εξευτελίσω-

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

μεν τό έτερον ήμισύ μας, ύμνούντες τήν ταπεινωθείσαν και στολίζοντες, αυτήν με άνθη ή άρωματίζοντες με άρώματα ως Κρίσταρα μεταφυσικόν. . . Και με αυτό άπωλέσαμεν και τήν αξιοπρέπειαν και τήν ήσυχίαν μας. Οί ποιηταί μας ειργάσθησαν εις τήν δυστυχίαν μας, καταρώμενοι τήν άσθενή και τήν βέβηλον. . . Αφού μετεβάλαμεν τήν γυναίκα εις πείνιον, έδηλητηριάσαμεν τουτο και όταν τό παίγιον συνετρίβη, έσκόρπισε τό δηλητήριο περίξ ήμας και παντού άνά τόν κόσμον.

Από νέαν λοιπόν κατάστασιν ψυχολογικήν, από νέαν και ειλικρινή ποιήσιν και φιλολογίαν, από φιλοσοφίαν άπορρέουσιν από των άληθών νόμων της φύσεως, θά άναγεννηθη ή νέα, ή καλλιτέρα κοινωνία μας με τό θαυμάσιον άνθος της, τήν Νέαν Γυναίκα.

Η νέα αυτή ποιήσις, ή νέα φιλολογία και φιλοσοφία έκαμε τήν έπίσημον εμφάνισιν της εις τόν νέον κόσμον, εις τας νέας φυλάς του Βορρά. Η ιδική μας ποιήσις της λατινοελληνικής φυλής κηρύττει τήν γυναίκα άμαρτωλήν, ώθει αυτήν εις τό θείοδος και τόν βόρβορον, επιρρίπτει επ' αυτής τήν καταφρόνησιν και ρίπτει άνεξετάστως επί των ώμων της τό βάρος της προπατορικής άμαρτίας. Η ποιήσις και ή φιλολογία του Βορρά, Αγγλοσαξωνική και Σλαυική, εξαγνίζει τήν γυναίκα και, κατά τό παράδειγμα του Χριστού, δεν άρνείται να πίνη εις τόν άμφορέα της Σαμαρείτιδος. Και ή γυνή ραντίζει τόν κόσμον με τό ύδωρ αυτό τό άγιασμένον, τό σωτήριο και ζωογόον από τήν πνοήν του ευγενοϋς σθένους και του άγνού ιδεώδους.

Ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν της νέας Γυναίκός είναι ότι έμαθε να μεταχειρίζεται τόν λόγον δια να έξωτερικεύη ειλικρινώς τά διανοήματα και τά αισθήματά της. Ότι ειζεύρει τί θέλει και τί ζητεί και ότι δεν περιμένει πλέον από τόν άνδρα ως άλλοτε να της χρησιμεύη ως σμειδίσις και ως φωνή. Θά έπερίμενεν υτώ πολλά και μικρά άκόμη έτη. Τουναντίον αυτή σήμεραν, μήτηρ ιδίως ευφυής και ιδίας νοήσεως, δημιουργεί όχι μόνον με τό αίμά της, αλλά και με τόν δεσμευμένον επί τόσον καιρόν νοϋν της τόν άνδρα του μέλλοντος. Έγεινα έξαλλος από χαράν, όταν δια πρώτην φοράν ήτάνθη εις τά βάθη της ψυχής μου τήν πνοήν της τήν ζωογόον και τήν υπέροχον επίκλησίαν της. Έκτοτε άφωσιώθη εις τήν θρησκείαν της άναγεννήσεώς της και ζω με τήν έλπίδα της δι' αυτής άνορθώσεως της ανθρωπότητος. Είμαι υπερόφρονος, όμολογών ένταυθα, ότι όφείλω εις τας ήρωϊκάς γυναίκας, αι όποιαί άποτελοϋν τήν έμπροσθοφυλακήν του μέλλοντος, τήν νέαν αυτήν φάσιν της ζωής μου και τήν πίστιν μου εις καλλιτέραν γυναίκα, όποια είναι ή Γυνή των νέων ιδών. Εις αυτάς όφείλω ότι ώδήγησαν τόν ένθουσιασμόν μου, ότι μοι έδειξαν εις τό τέλος της όδοϋ τόν Αττέρα, διότι αυταί μόνον γνωρίζουν τήν γωνίαν του ουρανού, εις ήν οϋτος άκτινοβολεί. Εις αυτάς όφείλω δευτέραν του βίου μου νεύτητα. Μετά χαράς δ' άνομολογώ ότι πώς άνήρ, ό όποιος επιθυμεί τήν άκμήν της ανθρωπίνης φυλής, άναγνωρίζει τήν υπεροχήν της νέας Γυναίκός, και υποκλιόμενος πρό αυτής θεωρεί τιμήν του να τάσσεται εις τας λεγεώνας της.

(Κατά τόν Jules Bois) Έλένη Γεωργιάδου.

Όταν έφθασαν εις τήν παραλίαν ή Μαρία είχε τελειώσει τήν διήγησίς της. Ό Κώστας ένθουσιασμένος, όλος άγάπη και λατρεία, δεν είζευρε τί περιποιήσεις να της έπιδαψιλεύση, πώς να τήν ευχαριστήση. Έκάθισαν εις έν μικρόν εκεί παρά τήν άκτίν καφενεϊον και έζήτησαν δύο καφέδες. Ό καφεπώλης ήτο ταυτοχρόνως και κουρεϋς και οϊνοπώλης της έξοχικής αυτής γωνίας, εάν έκρινε τις από τας φιάλας των οϊνοπνευμάτων και τά βαρέλια του κρασιού, τά όποια ήσαν τοποθετημένα εις τό βάθος του μικρού καφενεϊου. Τήν στιγμήν δέ ακριβώς εκείνην ήτοιμάζετο να ζυρίση πρό του κατωφλίου της θύρας μεγαλόσωμον Τουρκον, του όποιου έπιλυε τό πρόσωπον με σαπουνάδα χλικραν, έτοιμασμένην μέσα εις άπαστράπτον από καθαριότητα λεγέιν.

Ό Τουρκος έμεινε με τό ήμισυ του προσώπου κατάλευκον από σαπουνάδα και με τήν χνουδωτήν πετσέταν περί τόν λαϊμόν του, μέχρις ου ό κουρεϋς του ήτοίμασε τούς καφέδες των δύο νέων. Η Μαρία είχεν ένθουσιασθή με τήν εικόνα αυτήν και ήθελε χωρίς άλλο να τήν άντιγράψη. Ό Κώστας όμως τήν παρεκάλεσε να παραιτηθη της ιδέας αυτής, εάν δεν ήθελε να χάση έν ώραϊον θέαμα, τό όποιον τήν άνέμενεν εις τά Γλυκά Νερά. Άλλως τε και ό ζυριζόμενος και ό ζυρίζων δεν έφάνιντο διόλου διατεθειμένοι να ποζάρουν εκεί επί ώραν, μέχρις ου ή Μαρία τελειώση τήν εικόνα της.

Τρία τέσσαρα καίκια ήταν δεμένα εκεί εις τήν παρκλίαν, ως να έπερίμεναν πελάτας δια τά Γλυκά Νερά. Οί καϊτζίδες νέοι τουρκόπαιδες με κάτασπρα κοντοβράκια, με ζώνας άραδωτάς, χρωμάτων ζωηρών, εν οίς έπεκράτει τό κόκκινον και τό κίτρινον, με σκούφους λευκούς, με υποκάμισα εξ ύφρασματος χρωματιστού, με τά στήθη τριχωτά και γυμνά έτίναζαν τά κόκκινα μεντεράκια και τά εϋμορφα χαλιά των καϊκιών των, και εκαθάρίζαν με προσοχήν τά χρυσά άνάγλυφα και τά χρωματιστά σκαλισμακα των κιτρίνων ξύλων, τά όποια κάμνουν τό καίκι άληθινόν κομψοτέχνημα, ως είναι μοναδικόν δια τήν χάριν και τήν ευκίνησίαν του μεταξύ όλων των πλωτών ξύλων, τά όποια επενόησεν ό άνθρωπος δια να επιβαίνη των θαλασσών.

Η Μαρία ήγάπα υπεβολικώς να διέρχεται τόν Βόσπορον και να μεταβίβη παντού με καίκι. Οϋτε αι γόνδολαι της Βενετίας, αι όποιαί όμοιάζουν με τά καίκια περισσότερο από τας κοινάς λέμβους μας, οϋτε τά πλοιάρια, οϋτε τά άτμόπλοια ήμπορούσαν, κατά τήν Μαρίαν, να συγκριθοϋν με τό χρυσίζον εκείνο αίχημρόν μονόζυλον, τό όποιον σχίζει τήν θάλασσαν ως βέλος, χωρίς πηδάλιον και χωρίς άτμόν, δελφίνι σωστόν με μόνα τά δύο πτερύγιά του άψηφοϋν πολλάκις μεγάλας τρικυμίας. Της ήρεσε να χώνεται έως τόν λαϊμόν μέσα εις τό τετράγωνον κενόν, τό όποιον σχηματίζει τό καίκι ακριβώς εις τό μέσον, να κάθεται σταυροποδηί εις τά μαλακά μεντεράκια, να αισθάνεται επί των ώμων της τό χρυσίζον πλάσιον, να εύρίσκειται υπέρ τήν επιφάνειαν της θαλάσσης μόνον ή κεφαλή της, να πίνη σχεδόν τας άλμυράς σταγόνας, με τας όποιας τό πτερύγισμα των κουπιών έρράντιζε τό πρόσωπόν της, και να εισπνέη, να ροφά με άπληστίαν τόν ιωδούχον

άερα, άγρόν, γνήσιον, άμόλυτον από κάθε άλλην όσμήν. Της ήρεσεν άκόμη νά αισθάνεται τόν κίνδυνον τής άνατροπής, εύθως ώς ή ίσοροπία εκλονίζετο, όταν ό λεμβούχος ήναγκάζετο νά μετακινήθῃ, ή όταν άτμόπλοιον μέγα διήρχετο και συνετάρασσε τήν θάλασσαν, εκτοπίζον δεξιᾶ και άριστερᾶ πᾶν κέντρον βαρύτητος. "Ολα αυτά ήσαν τόσαι πηγαί τέρψεως και άληθοῦς διά τήν καλλιτέχνιδα άπολαύσεως.

Εύθως ώς επλήρωσαν τούς καφέδες των οι δύο νέοι διηυθύθησαν εις τό πρώτον επί τής γραμμής καιί. Η Μαρία επήδησεν έλαφρά, εύκίνητος και εξηπλώθη άμέσως επάνω εις τά χαλιᾶ, ώς άνθρωπος περιμένων μίαν μεγάλην άπόλαυσιν. Ο Κώστας εκάθισε παρᾶ τό πλευρόν της και ό καιζής όρθός απέναντί των, έτάνυσε τά κουπιά του άμέσως, άστραπηδόν, χωρίς νά περιμείνῃ όδηγίας. Έντός στιγμῶν τινων τό καιί επέτα, ώς νά είχε πτερᾶ, ώς νά ήτο χρυσόφαιρον, τό όποιον σχεδόν έχάνετο εις τόν άφρόν τής θαλάσσης και εύθως ανεφάνετο μακρᾶν εις μεγάλην άπόστασιν.

Έντός όλίγων λεπτῶν τό καιί προσωχθίζετο εις μικράν μετα τό Καντιλι ξυλίνην προκυμαίαν, όπου έστάθημευε πληθῶς καιικίων και όποθεν πρῶ όλίγου είχαν άπομακρυνθῆ τό βαποράκι τοῦ Βοσπόρου, εξακολουθούν μέχρι τοῦ Βουγιούκ-δερε τάς έναλλάξ εις τήν Άσίαν και εις τήν Εύρώπην προσεγγίσεις του. Πλήθος όθωμανίδων, όλόκληρα χαρέμια, μέ τούς εύνούχους και τάς σκλάβας και τά παιδιᾶ των, είχαν εξέλθει τοῦ άτμοπλοίου και διηυθύνοντε πεζῆ πρὸς τά Γλυκᾶ Νερά. Θόρυβος, φωναί, γέλωτες, δάκρυα, σφυρίγματα βαποριῶν, χρεμετισμοί ίππων, τροχοί συρομένων άμαξῶν, φωναί πωλητῶν άνδρῶν και γυναικῶν, όρχήστραί Άτσιγγάνων, κροταλίσματα ντεφιῶν, καστανιέτες, τραγούδι, όλα αυτά μαζί απέτέλουν πανδακμόνιον φοβερόν.

Η Μαρία εξήλθεν από τό καιί μέ πολλήν της λύπην και ή πρώτη της όρμη ήτο νά κλείσῃ και τά μάτια της και τά αυτιά της. Τό θέαμα τήν εκούραζεν· ή όχλοβοή τήν εξενεύριζεν. Επί τρεις τώρα ήμέρας είχε ζήσει μακρᾶν τοῦ κόσμου εις τήν έξοχόν τοῦ Τζαμιτζᾶ, χωρίς νά άκούῃ άλλην φωνήν από τά θωπευτικά ψιθυρίσματα τοῦ Κώστα, χωρίς νά βλέπῃ άλλον άνθρωπον από αυτόν. Είχε τόσον συνηθίσει μέ τήν ήρεμίαν τής έξοχῆς, μέ τήν ήσυχον και κανονικήν εκείνην ζωήν, ὥστε τώρα ή άπότομος μετάβησις εις τό μέσον τοῦ πλήθους τήν εκούραζεν.

Όταν όμως πρῶτλην ή πρώτη έντύπωσις και ήρχιζε νά άνακτᾶ τήν έξιν τοῦ θορύβου και τής ζωῆς τής Πόλεως, όταν ήνοιξε και πάλιν τά μάτια της και επροχώρησεν όλίγον πρὸς τόν δρόμον τοῦ περιπάτου, τόν όποιον θά ήκολούθουν διά νά φθάσουν εις τά Γλυκᾶ Νερά, όταν, άπομακρυνθεῖτα τοῦ πλήθους, ήδυνήθη μέ έν βλέμμα νά περιλάβῃ τήν εικόνα τής παρελάσεως τῶν χαρεμιῶν και τής θαυμασίας φύσεως, ή οποία άπετέλει και τό βάθος και τό πλαίσιον αὐτῆς, τότε ήνόησεν ότι ό Κώστας είχε δικαίον νά τήν φέρῃ εκεί και νά τής συστήσῃ νά πάρῃ μαζί της τά πινέλα και τά μολύβια της.

Είχε και άλλοτε επισκεφθῆ τά Γλυκᾶ Νερά τής Εύρώπης, εις τό βάθος τοῦ Κερατείου Κόλπου, πρᾶς τόν Κιατ-χανέ και έτυχε και τότε νά εἶναι Περσασκευή, δηλ. ή Κυριακή, οὕτως εἶπεῖν, τῶν Τούρκων. Άλλ' ό,τι έβλεπε σήμεραν ήτο έντελῶς πρωτοφανές, ήτο έν τῷ συνόλω του έξοχον.

Η φύσις εδῶ υπήρξε και αρχιτέτων και κοσμηματογράφος τελεία. Λειμῶν ώραιος, απέρντος, καταπράσινος, τόν όποιον διασχίζουν και ώς νά έναγκαλίζωνται δύο βραχίονες ποτάμιοι γραφικώτατοι και τόν όποιον στεφανώνουν γιγάντειοι πλάτανοι και συκομύρεκι και άλλα μεγάλα δένδρα από κάθε σημειον. Έν είδος άτελειώτου πλκτείας, τής οποίας τό κέντρον, οὕτως εἶπεῖν, απέχει τής παραλίας δέκα λεπτά. Μέσα εις τό δροσερόν και ζαφειρένιον έναγκάλισμα τοῦ ποταμοῦ και μέσα άκόμη εις τό μαρμαρίδιον στεφάνωμα τῶν γιγαντειῶν δένδρων διαγράφει τάς παλλεύκους θολωτάς κορυφάς της, μέ τάς χρυσᾶς ήμισελήνους των, αἱ οποῖαι άπασράπτουν υπό τόν ήλιον, ώς νά εἶναι στολισμέναι από ώραια καυμένα τοπαζία, τό τέμενος, οὕτως εἶπεῖν, τῶν βασιλευουσῶν εδῶ νυμφῶν τοῦ Γλυκοῦ Νεροῦ, μία θαυμασία βρύσις, έν άιστοσύρηγμα πλούτου και τέχνης, έν κρᾶμα χρυσοῦ και λευκοῦ μαρμαρίου, εκ τῶν κομψοτεχνιμάτων εκείνων τά οποῖα οι Τούρκοι έχουν εγκατεσπαρμένα παντοῦ και εις τήν Πόλιν και εις τά προάστεια και εις τάς έξοχάς. Μετά τόν Θεόν οι όσμυανλίδαι νομίζω, ότι λατρεύουν τό ύδωρ. Εἶναι τότον συνδεδεμένοι μέ τήν θρησκείαν των, και τόσον άπαραίτητον στοιχείον ψυχικοῦ ως και σωματικοῦ έξαγνισμού, ὥστε δικαίως νά θεωρῆται ό πρόδρομος τοῦ παραδείσου, δικαίως νά άποτελῆ ή κάθε πηγῆ άπαραίτητον έξάρτημα παντός τζαμίου. Οι κατά καιρούς Σουλτάνοι άμιλλῶνται ποῖος νά ιδρύσῃ περιεκλλέστερον μνημειον διά τάς ύποδρυχίους θεότητας, και ποῖος νά άφήσῃ τό όνομά του χαραγμένον παρᾶ τά ρητά τοῦ Κορανίου μέ χρυσᾶ γράμματα εις ώραιότεραν βρύσιν, εις τήν οποίαν οι πιστοί πρὸ τῶν προσευχῶν τής ήμέρας κάμνουν τάς τακτικάς τῶν χειρῶν και ποδῶν και τοῦ προσώπου πλύσεις. Ένα ώραιον παλάτι από τά πολλά, τά οποῖα στολίζουν δεξιᾶ και άριστερᾶ τάς άκτάς τοῦ Βοσπόρου και τό όποιον ομοιάζει κατά τήν αρχιτεκτονικήν μέ τό Δολμα-μπακτσέ, ύψούται μεγαλοπρεπές μέσα εις τό άτελειώτον πράσινον όλίγη βήματα μακρᾶν τής βρύτης και παρᾶ πέρα όλίγον έρείπια, τίς οἶδε ποῖου ναοῦ, οὕτως έλληνικοῦ.

Όλη αὐτή ή απέραντος εκτασις, ελη αὐτή ή ως από μακράδι στρωμένη και στολισμένη πεδιάς έβριθε κόσμου περιπατητῶν, κόσμου γυναικοπαίδων μάλλον, τά οποῖα είχαν έλθει εκεί νά διασκεδάσουν, νά άπολαύσουν, νά άντλήσουν ζωήν και δροσιᾶν και έντυπώσεις ώραιάς διά μίαν όλόκληρον έβδομάδα. Όλοι αἱ κοινωνικαί τάξεις τῶν Τούρκων αντιπροσωπεύοντο εκεί. Από τάς επαίτιδας, νέες ή γραίας άδιάφορον, αἱ οποῖαι κρύπτουν μέ έν κουρέλι άσπρο έπιμελῶς τό πρόσωπον και ιδίως τό στόμα των και αφήνουν εκτεθειμένας γυμνάς τάς κνήμας των εως άνω από τά γόνατα και γυμνά τά ως κενούς θήλακας στήθη των εις τό στόμα καχεκτικῶν βρεφῶν, εως τάς πλουσίας τῶν μπέηδων και τῶν πασσάδων γυναικας και θυγατέρας μέ τάς σκλάβας και τούς εύνούχους των όλα αντιπροσωπεύοντο εκεί. Καλλοναί και άσχημαί αναμιξῆ, σώματα λυγηρά ως κυπάρισσοι και σώματα χονδρά και δυσκίνητα ως εκ τής μακρᾶς επί σειράν ετών έξεως τής μαλθακῆς καθεστικῆς ζωῆς και σώματα σκελετώδη και εξηθρωμένα και ραχιτικά διεγράφοντο υπό τούς φερετζέδες τούς μαύρους τούς μεταξωτούς, οι οποῖοι ομοιάζαν μέ μακρᾶ ταξειδιωτικά επανωφόρια και τούς φερετζέδες τούς μελιτζανι-

ους και τούς κυανούς και τούς στακτερούς ως άσμηι, και τούς μελίλους ως χρυσάφι, οι οποῖοι δέν είχαν καμμίαν κομψότητα και καμμίαν χάριν.

Και επάνω από όλα αυτά τά ποικιλόχροα συμπλέγματα, επάνω από ελην αὐτήν τήν κομψότητα και τήν δυσμορφίαν αναμιξῆ τῶν γραμμῶν, έν χρῶμα εδασίλευεν, έν χρῶμα εκυράρχει, τό λευκόν εις άφρώδεις πτυχώταις γιασμακιδῶν, εις σχῆμα σχεδόν πάντοτε ομοιόμορφον, σχῆμα λειριῶν ή μάλλον λευκῶν λαλέδων, ως τούς όνομάζουν εκεί.

Η Μαρία έσυρε τόν Κώσταν εσον ήμπορούσε μακρύτερα από τόν γυναικόκοσμον αὐτόν και διότι ήθελε νά άπολαμβάνῃ τό ώραιόν θέαμα από μακρᾶν και διότι τής εφάνετο ότι ή άγάπη της διέτρεχε κίνδυνον, μέσα εις τάς συστοιχίας τῶν πυρίνων βλεμμάτων, τά οποῖα εξέπεμπαν τόσα ζεύγη ώραιῶν ματιῶν υπό τά λευκά γιασμακία. "Επειτα οι εύνούχοι άγριοι περιεφέροντο περί τά χαρέμια μέ τά βούνευρά των, άπειλητικά ανά χειρας και γέροντες Τούρκοι, οὕτως σύζυγοι, οἷσως κίτρες τῶν εκεί γυναικῶν, εις ιδικούς των κύκλους, μακρᾶν τῶν γυναικείων συναθροίσεων εφάνοντο ως νά επέβλεπαν τούς θησαυρούς των, ως νά παρηκολούθουν τά αυθάδη βλέμματα τῶν γκιαούρηδων, οι οποῖοι εις κάποιαν άπόστασιν πάντοτε επεριτριγύριζαν εκεί, εἴτε συνοδεύοντες ευρωπαϊάς κυρίας, εἴτε συνοδευόμενοι ως ξένοι υπό οδηγῶν τῶν ξενοδοχείων.

Επροχώρουν και επροχώρουν πάντοτε πρὸς τά επάνω, μέχρι οἱ εφθασαν εις έν μικρόν καφενεῖον εκεί παρᾶ τά νερά τοῦ Κιόκ-σουῦ, τοῦ γαλάζιου νεροῦ, ως ποιητικώτατα τό όνομάζουν οι Τούρκοι, όπου δίδονται λουκούμια πολιτικά και

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

Μετά θαλπεράν θερινήν ήμέραν εξήλθομεν εις τό Prater τόν όνομαστόν τής Βιέννης περίπατον. Διελθούσαι τήν επίμια διώρυγος τοῦ Δουνάβεω; γέφυραν Aspern και τήν μετ' αὐτήν οδόν Asperngasse, εφθάσαμεν εις τήν Praterstrasse τήν φέρουσαν απ' ευθείας εις τόν περίπατον.

Εις τάς οδούς τής μεγαλοπόλεως ή κυκλοφορία εἶνε πάντοτε ζωηρά, αλλά πρὸς τό έσπέρας παρτηρεῖται περισσοτέρα κίνησις. Διέσχίζεν αὐτάς τό συνωθούμενον πλήθος, τά τράμ, τά κάρα, και εφθανεν εξ όλων τῶν σημείων ό ύπ' αὐτῶν προξενούμενος θόρυβος· αλλά' ό επικρατέστερος εις όλα ήχος ήτο ό καλπασμός τῶν ίππων επί τῶν λιθοστρώτων, τῶν συρόντων τάς πολυπληθεῖς άμαξας.

Εἶχομεν φθάσει εις τήν πρὸ τής εισόδου τοῦ Prater πλατείαν, εις τό μέρος όπου εἰσκαταί τό μνημειον τοῦ Wilhelm Tegethof, και ξμεινα τελευταία τής συνοδείας παρτηροῦσα τό άγαλμα τοῦ πολεμιστοῦ και τούς προσπερνούμενους εις αὐτόν στεφάνους. Προχωροῦσα κατόπιν ὥπως φθάσω τάς μετ' έμοῦ, αἴτινες είχαν πλησιάζει πρὸς τήν εἴσοδον, εἶδα πλησίον μου μίαν εκ τῶν πωλητριῶν εκείνων, αἱ οποῖαι τόσον πολλαί εἶνε εις τήν πόλιν, φέρονται μικρά κνίστρα άνηρητημένα εκ τοῦ λαίμου των διά σχοινίου και περιέχοντα ψωμάκια, γλυκίσματα, ή σπωρικά. Γυναίκες άνήκουσαι εις τάς κατωτέρας τής πόλεως τάξεις βέβηκι, ή εκ τῶν περιχώρων, άπλοῦστατα ένδεδυμέναι και φέρουσαι επί τής κεφαλῆς ως

καφέδες και σεκέρια, και όπου συγκεντρώνονται σαλιμπάγκοι και Άτσιγγανοι μουσικοί και χορευτριά τῶν δρόμων Γεωργικανί, διά νά διασκεδάζουν τά χαρέμια μέ τούς χορούς και τά όργανα και τούς άμανέδες των.

Εκει, πρᾶς τά συνειθισμένα, μακρᾶν τῶν χαρεμιῶν, όπου είχαν συγκεντρωθῆ οι όλίγοι Εύρωπαϊοι ταξειδιῶται μέ τάς κυρίας των επεριπάτει επάνω, κάτω και καθ' όλας τάς διευθύνσεις μία γραία Τούρκισα, συνοδεύουσα κόρην δεκαπενταετη περιπού, ή οποία δέν εφόρει οὔτε γιασμακία, οὔτε φερετζέ. Ητο τότον ώραιά, ὥστε οἱ οι ξένοι εκεί περιπατηταί και αἱ χριστιαναί περιπατήτριαί είχαν σχηματίσει γραμμην και τήν παρηκολούθουν μέ θαυμασμόν και κατάπληξιν. Η γραία εφάνετο εύτυχῆς, και εις τό πρόσωπόν της, τό όποιον διηυλάκωναν ρυτίδες ανά πᾶταν διεύθυνσιν, εξωγραφίζετο ή υπερτάτη χαρά, ήν εγένεα εις τήν ψυχῆν της ή συναίσθησις ότι εις αὐτήν ὤφειλε τήν ύπαρξιν τό ώραιον εκείνο πλάσμα.

Η νέα, άφελῆς αρκετά, μέ τό άδέξιον όλίγον βάδισμα της και τήν ένδυμασίαν της τήν μιτουρωπαϊκήν και μουσνατολίτικην, — διότι εφόρει φόρεμα, αλλά και τό κένισμά της και τό λευκόν τοῦλι, τό όποιον είχε ρίψει εις τά μαλλιά της και εις τό όποιον απήστραπταν χρυσᾶ τέλια μέ τούλιες και τό περιόρμιόν της άκόμη ζωηρόν ερυθρόν μέ άνοικτά μακίγια, χρυσονταντελωμένα και μέ ύπομάνικα από ούγιωτῶν λεπτόν μεταξωτόν, εσηματίζαν έν σύνολον παράδοξον και ετόνιζαν άκόμη περισσότερο τήν ευμορφίαν της. Δέν εφάνετο διόλου νά συγκινήται, διότι εἴλυε τήν προσοχήν τοῦ κόσμου και διότι τόσα βλέμματα θαυμασμοῦ και λατρείας και φθό-

σκοῦσμα κενδύλιον χρωματιστῶν διαγωνίως. Από τά έμπορεύματα τής πωλητρίας αὐτῆς τυχαίως είχαν άγοράσει και εγώ δις. Τήν εἶδν νά μέ παρτηρεῖ μετᾶ προσοχῆς, αλλά δέν έδωκα σημασίαν εις τοῦτο. Εφθασα τήν συνοδείαν μου και ήκολουθήσαμεν τήν πρὸς τά δεξιᾶ δένδροστοιχίαν. Απεφασίσαμεν νά εισέλθωμεν εις ένα από τούς κήπους, και εκ τούτου ενελεξάμεν τόν ζωολογικόν. Κότμος εις τόν κήπον ὑπῆρχε πολύς, ήκούετο δέ και ό ήχος όργάνου. Άρου περιεργάσθημεν τούς κλωβούς άγρίων θηρίων, τετραπόδων και πτηνῶν, τά οποῖα κτηθῆ, και άγρίως τρίζοντα τούς δόντας των εδέχοντο τά θωπευτικά τῶν ανθρωπῶν βλέμματα, ένθυμούμενα έν έκαστον τᾶς αυχημῆς άμυδῆς έρήμους ή τούς ξηρούς τῶν όρέων τής πατρίδος των βράχους, όπου ελεύθερα, τόν άερα αὐτῆς άνέπνεον· ήλθομεν και εις τό μέρος όπου ήτο τό όργανον, τό όποιον επαιζεν, οἷπως κάμη ένα υπερμεγέθη ελέφαντα νά χορεύῃ, πρὸς μεγάλην αὐτοῦ λύπην και χαράν τῶν βλέπόντων. Εἶς παράδοξος τοῦ παχυδέμου χαριετισμός, προκαλέσας τόν γέλωτα τῶν θεατῶν, εκάμε νά εξέλθουν εκ τοῦ εις τόν κήπον εύρισκομένου οικίσκου τρεις μακρῆ γυναίκες. Δέν ήξούρω νά εύρίσκονται εκεί τά ανθρώπινα αὐτά πλάσματα, οἷπως τά περιεργάζωνται, ως και τά τῶν πατρίδων των ζῶα, άλλ' εφάνοντο και αἱ τρεις πολιτισμένα· συνωμίλων μετᾶ τῶν άποτεινομένων πρὸς αὐτάς, και επιναν απλήλτως τό μέγχα ποτήριον τοῦ ζύθου τό όποιον ταῖ προσέφεραν. Αἱ δύο ήσαν όλόμαυρι και ισχναί. Έλαμπε τό δέμα των ως λιθάνθραξ, και ή κόμη των μαύρη ως ό έβενος ήτο σιληπνή και λεία, και είχαν εις τήν ρίνα σκουλαρίαι. Η τρίτη δέν ήτο τόσον μαύρη, ευτραφῆς. Η κόμη της δέν εφάνετο, διότι ήτο σπεασμένη από έν ύρασμα δικφῶν χρωμάτων, και ή ρίς άνέπορος. Εφερε δέ πολλά κομημάκια όρειχάλκινα. Άξιοσημείωτα ήσαν τά βραχιόλια της, άρχίζοντα από

νου και ζήλιας ήταν κερωμένα επάνω της. Έφαινετο εύρισκουςα πολύ φυσικόν να την θυμαζόν οι άνδρες και πολύ φυσικόν να την ζηλεύουν αι άσχημοι γυναίκες.

Η Μαρία είδε τον Κώτταν να σταματά και αυτός, όπως όλοι οι άλλοι και το βλέμμα του να προσλαμβάνη μίαν έκφρασιν ήδονης γλυκείας και να θωπεύη με τρυφερότητα τα ώραια μεγάλα μάτια και το θαυμάσιον στόμα και το δλον κάλλος της νέας Τουρκοπούλας. "Ω! την θωπεύαν εκείνην με τα μάτια, τα επίσης ώραια, τα επίσης φωτοβόλα, δεν θα την έλησμονεί ποτέ η Μαρία. Της έφάνη ως να της έλεγαν, ότι ανεγνωρίσθησαν ως συγγενικά, τα μάτια του άνδρος της και της χανούμης, ως να κατήγοντο από την ίδιαν πηγήν του καλίου και του ωραίου, ως να έχρησιμοποίησεν η φύσις τα αυτά στοιχειά της, το αυτό εκλεκτόν υλικόν της δια να τα δημιουργήση. Και η νέα Όθωμανίς, εύθως ως αντίκρυσσε το χαϊδευτικόν βλέμμα του νέου γκιουούρη, έσταμάτησε και αυτή και του έμειδίσεν, η μάλλον κατι έψιθύρισεν εις την γρατίαν συνοδών της και έγέλασεν έπειτα ένα μαργαριτωδή γέλωτα, ένα γέλωτα σχεδόν αυθάδη, από τους γέλωτας εκείνους, οι οποίοι όμοιάζον με τον χρεμετισμόν των νέων ίππων, την στιγμην καθ' ην αφίνονται έλεύθεροι εις τους άγρους. Και πάλιν τον ξαναείδε, και πάλιν η μκτιά της ήτο γλυκεία, σχεδόν προκλητική.

Ο Κώστας είχε και αυτός λησμονηθή, και έμεινε ως μαγνιτισμένος υπό την έπιρροήν του γοητευτικού, του θαυμασίου εκείνου κάλλους, και υπό το κράτος της συγκινήσεως και της ταραχής, ην του έπροξένουν τα έπίμονα βλέμματα της γκιουζέλ χανούμ, όπως την έλεγαν δύο αρμένιαι γυναίκες, αι οποίαι έστέκοντο πλησίον του.

(Έπετα συνέχεια)

Νάτα.

του καρπού της χειρός και φθάνοντα μέχρι του άγκωνος. Παρέκει, υπό μίαν σκηνήν, ήτο άλλη, το χρώμα των Ίνδων έχουσα, έπιμελώς κτενισμένη και ένδεδυμένη, και έρραπτε. Πλησίον της είχε μικρόν τραπέζι, όπου υπήρχεν η κλωστή, τα βελόνια της και μικρά άγαλμάτια φαίνεται δε να έπίστευεν εις την θαυματουργόν αυτών δύναμιν, ως την ήκουσα τουλάχιστον απαντώνσιν εις κυρίαν, ήτις τη θηήθησεν έρωτησίν τινα. Παραπλευρώς ταύτης εις άλλην σκηνήν έμεινε Διθίωψ ύφανών ήτο δε σημειωμένη άνωθεν της σκηνής του γερμανιστή η λέξις ύφαντής. Άπεργουμένη έστρεψα τυχαίως την κεφαλήν εις το προς τα άριστερά κικκλιδωτόν περίφραγμα, το χωρίζον τον κήπον από την έξω δεινροστοιχίαν, και είδα την αυτην πωλήτριαν, την οποίαν είχον άπαντήσει πρό όλίγου, να στέκη βλέπουσα τα έν τω κήπω. Άπήλθομεν. Άφηκε τότε και αυτή την εις το περίφραγμα θέσιν της και εξηκολούθησε τον δρόμον της, εύρισκόμενη τρώπον τινα παρά το πλευρόν μου και παρηγορούσα με άδικάκως. Την φοράν ταύτην μου έφάνη παράδοξον το έταστικόν βλέμμα της. την παρετήρησα δε και εγώ μετά προτοχής.

Μορφή συμπαθητική, νέα εισέτι, με μεγάλους, μαύρους όφθαλμούς έκφραζόντας λύπην και έλαφρόν μειδίσμα εις τα ώραιον χρώμα έχοντα χείλην, την αυτην δε των όφθαλμών έκφρασιν έχοντα. Ημπορώ να σ' έρωτήσω κατι τι, μου είπε. Εις την καταφατικήν μου άπάντησιν, προσέθεσε: Μου φίλευσαι ζένη, δεν είσαι άπ' έδω; το έννόησα από την ποσότην φοράν, όπου σε είδα ν' αγοράζης, και πολύ περισσότερο, όταν σε είδα να βλέπης; το μνημόνν ειπέ μου ποία είναι η πατρίς σου; από που έρχεσαι; Άπήνητα και πάλιν εις τας έρωτήσεις της νέας γυναικός, η οποία εξηκολούθησε: Έχω ανάγκην να μου δώσης μερικάς πληροφορίας δια τα ξείδι και άποτεινόματι προς σε, διότι είσαι ζένη. Θα σου διη-

ΣΤΟΡΓΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΑΥΤΟΥ

Ο Χρυσόστομος έγενήθη κατά το 347 εις την Αντιόχειαν. Εξ έπιφανούς καταγωγής, έρων πατέρχ άνώτατον βαθμούχον του στρατού του Ανατολικού κράτους, διαπαιδαγωγήθη χριστιανικώς υπό της μητρός αυτού. Φίλος τις χριστιανός έπίσης ύποκινών τον θρησκευτικόν του ζήλον προσεπάθει να τον παρσύρη εις την έρημον της Συρίας, όπου μοναχοί τινες εξετέλουν τους κανόνες αυτών. Το σχέδιον τουτο δεν κατεπολεμήθη εις την ψυχήν του Χρυσόστομου η παρ' της λύπης και αντίστασεως της μητρός του. Είνε άξιον λόγου ν' άκούη τις αυτόν διηγούμενον την θλιβεράν ταύτην σκηνήν. Η γλαφυρότης του δεν υπερέθη ποτέ το άδρόν και πειστικόν ύφος της εύσεβους αυτής γυναικός. «Ότε η μήτηρ μου, λέγει ο χριστιανός άπόστολος, έμαθε την άπόφασίν μου, ότι έπρόκειτο ν' άποσυρθώ εις την έρημίαν, μ' έλαβεν από την χείρα, μ' ώδήγησεν εις το δωμάτιον της, και άφου μ' έβαλε να καθίτω πλησίον της ήρχισε να κλαίη, και μετά ταύτα μο είπε πράγματα λυπηρότερα των δακρύων της.—Υιέ μου, μόνη παρηγορία μου έν τω μέσφ των δυστυχιών μου ήτο να σε βλέπω άδικάκως, και να έπαυευσκω εις τα χαρκτηριστικά σου πιστήν την εικόνα του συζύγου μου, οστις δεν ύπαρχει πλέον. Η παρηγορία αυτη ήρχισεν από την νηπιότητά σου, οτε δεν ήξευρες άκόμη να όμιλής, εποχή καθ' ην τα τέκνα προξενούν την μεγαλειόταν εις τους γονεΐς των χαράν. Δεν σοι ζητώ τώρα παρά μίαν χάριν· μη με κάμης να χηρεύσω και δευτέρην φοράν. Μην αναζωογονήσ πόνον ναρκω-

γηθώ την ζωήν μου, σ' έφορκίζω ήμως να μου είπής την κλήθειαν, σεβομένη την θέσιν μου, την οποίαν δεν έσεβάσθησαν εκείνοι, οι οποίοι έπρεπε να ένδιαφέρωνται δι' έμε εις τον κόσμον.

Όκτώ χρόνων παιδί έχασα τους γονεΐς μου, τον ένα μετά τον άλλον εις διάστημα δέκα μηνών. έμεινα με τον εκ πατρός θεϊόν μου, οστις ήτο νυμφευμένος και δεν είχε τέκνα. Αί ύποθέσεις του τον έκάλεσαν μετά τέσσαρας χρόνους εις την Αμερικήν, εις τας Ηνωμένους Πολιτείας. Έρύναμεν από την Πράγην την κατρίδα μας ήλιον κοριτσάκι δώδεκα χρόνων, πετακτό, με κόκκινα μάγουλα, ως τα μήλα όπου έχω εις το καλάθι μου· εξυπνούσα και έκομώμην με τα γέλοια, και μου φκίνονταν ότι έγέλοσσε μαζί μου ο ουρανός και η γη, αν και η θεία μου ήτο γυναικα θυμώδης, και έλάμβανα κάποτε φοβερά ξυλοκοπήματα. Έπέρασαν έτσι τρεις χρόνοι, κ' εγώ είχον μεγαλώσει, ήρχιζα να γίνωμαι νέα, ν' αλλάζω ιδέα και ν' άφήνω τα παιδικά μου.

Ο θεός μου είχεν εις την ύπηρεσίαν του πολλούς ανθρώπους δια τους άγρους τους οποίους εϊργάζετο, και έμε πολύ συχνά έστειλεν η θεία μου, η δια να του υπάγω φαγητόν, η δια κκιμίαν παρηγγελίαν· το θέρος δε εϊργάζεσθην κ' εγώ εις τα δειμάτια. Μεταξύ των έργατων υπήρχε και ένας νέος ο οποίος είχε το χρώμα της μαύρης, όπου έβλεπεσ πρό όλίγου εις τον κήπον να ράπτη, αλλά μόνον το χρώμα καθ' όλα δε τα άλλα δεν όμοιάζεν ούτε με τους μαύρους αυτούς, ούτε με άλλους, τους οποίους έτυχε να ιδώ εις τον δρόμον, όπου ρίπτομαί άμα φέξη με το πικρίδι μου, και άποσύρομαι όταν έλθη το σκατάδι, δια να προσθέσω την μαύρην ήμέραν μου εις τας σκορμένας. Την πρώτην φοράν, όπου τον είδα ήτον άργά· ο ήλιος έδασίλευε και εγώ έπέστρεφα από τον άγρόν και ήμουν φορτωμένη. Δός μου, Λίντα, το φόρτωμά σου, μου είπε· το

όντα· περίμενε τουλάχιστον την ήμέραν του Οκιάτου μου· έντός όλίγου ήτως πρέπει να φύγω άπ' έδω. Όταν μ' ένταφιάσης και θάλης την κόνην μου με του πατρός σου, ανάλαβε μακρυνά ταξείδια, πέρασε την θάλασσαν, την οποίαν ήθελεσ προτιμήσει· παρ' ουδενός θέλεις έμποδισθή· άλλ' ένσω άκόμη αναπνέω, μη βρύνεσαι να ζής μετ' έμου· μην έπισύρης την άγανάκτησιν του Θεού επί σου, πληρών με τόσον μεγαλής θλίψεως, άφου δεν προσεβλήθησ από έμέ.» Ο Χρυσόστομος δεν έσχε την τόλμην να λυπήση την μητέρα του και παρητήθη του σκοπού ν' άπομακρυνθή αυτής.

(Κατά τον Villemain)

Μαρία Μινέλλη.

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ημέρα Πέμπτη

Μεταξύ των προς συζήτησιν θεμάτων της ήμέρας είναι: η Έπαγγελματική Μόρφωσις, αι Γυναίκες ως παιδαγωγοί, αι Γυναίκες ως νοσοκόμοι, η Έπαγγελματικά Συνδικάτα, αι Γυναίκες και η δημοσιογραφία, το ήμερομίσθιον των γυναικών και η ανάγκη των αυτών νόμων ήθικής και δια τα δύο φύλα. Το τελευταίον θέμα υπήρξε και το μάλλον ένδιαφέρον, είχε δε συγκεντρώσει πολλόν κόσμον, οτε αϊφνης η πρόεδρος παρεκάλεσε τους κυρίους να άποσυρθώσι, διότι αι γυναίκες εξ ένστικτου συστολής ήδυνάτου να είπωσι σαφώς την γνώμη των ενώπιον των κυρίων. Εύθως ως ούτοι άποσύρθησαν, η πρόεδρος κ. Creighton προσέθηκε: Έγμεν λάβει την γνώμη ιατρών τινων επί της παρεκτροπής από της ήθικής δια την διατήρησιν της υγείας. Αί γνώμαι αυται έντυποι διανέμονται προς τας κυρίας, παρατηρούμεν δε ότι οι Άγγλοι ιατροί ως και οι Ουηδοί, τω όποιων είναι ήδη γνωστά αι ιδέαι· ότι τα άτοπι και αι καταστρεπτικά συνέπειαι των κατά της ήθικης καταχρήσεων είναι πολυ μέγισται

πηγαίνω εγώ εις το σπίτι· έσύ είσαι κουρασμένη. Και με τα μαυρά του μάτια, όπου έβγαίαν άπ' αυτά φλόγες, μ' εκύταζεν από την κορυφήν ως τα πόδια Έγώ έστάθηκα χωρίς να του δώσω άπάντησιν· εκείνος ήλθε τότε, έπηρε το βράχος και με συνάδευσε ως την έξώθυραν. Δεν ήξεύρω διατι από όλα τα πρόσφατα όπου είχα ιδή έως εκείνην την ώραν, εκείνο μου είχε μείνει εις την μνήμην. Άπ' εκείνην την ήμέραν πλέον η φορτωμένη ήμου, η νερόν επήγχινα να φέρω του θεϊού, ήρχετο να με βοηθήτη. Τα δικά μου τα χέρια εϊνε δυνατώτερα από τα δικά σου, μου είλεγε, δεν θέλω να κουράζεσαι Έκοκλήθησα πολύ όταν μου προτοείπεν αυτόν τον λόγον, αλλά και την χαράν όπου επήρα δεν θα την λησμονήσω ποτέ Η το τέσσαρς; χρόνους μεγαλήτερος από έμέ, αλλά ήτον ψηλός, λεβινης, με κορμι λιγυστό, με στήθος πλατύ και χέρια δυνατά. Έπερίμενα κρυμμένη από πίσω από τα δένδρα του κήπου, όταν ήτον η ώρα του να περάση κ' έχαιρόμην, έπετούσα με τα πουλιά, όταν ήλιον εις τον άγρόν κ' έτραγουδούσε, κ' εγώ ήκουα την φωνήν του από μακράν, κ' εκείνος, αν έπερούτε μία ήμέρα χωρίς να με ιδή, έκαμνε κάθε τρόπον να μ' άπαντήση. Έπεράσκαμεν ένα χρόνον κατ' αυτόν τον τρόπον, είμεθα πλέον φίλοι και ήξεύραμεν και οι δύο ότι χαρά μας ήτο να βλέπη ο ένας τον άλλον, αλλά δεν το είχαμεν είπει ποτέ μεταξύ μας. Είχεν έλθει πάλιν το καλοκαίρι και μ' αυτό η άγροτική έργασία και τα συναπαντήματά μας συχνό ερχ. Ένα πρωί όπου επήγχινα εις τον άγρόν, τον βλέπω έξαφνα έμπρός μου—έδω η Βρεμ ήρχισε να δακρύη και διέοψε προς στιγμήν την αφήγησιν της—να κρατή εις τα χέρια του ένα δευκατάκι λουλούδια δροσερά, εύώδη· ίδου αυτά, κυρία μου, και σύρει από το στήθος του έν μεταξινόν, έρυθρούν σακκουλάκι, φυλαττόμενον εις άλλο δερμάτινον τοιοϋτον, κρεμάμενον από του λαιμού δι' άργυράς

ένψ ουδέν άποπον και ουδεμίαν φυσικήν βλάβην επέφερε ποτε η τήρησις των νόμων της άγνόητος. Η κ. Bieber-Boehn—γερμανική αντιπρόσωπος—λέγει ότι είναι πλάνη να πιστεύεται ότι το ζήτημα τουτο δεν άπασχολεί άρκετά τας γυναίκας της Γερμανίας. Η διπλή ήθική μας είχε καταστρεπτικά δια την γυναίκα άποτελέσματα. Στηριζόμεναι και ήμεΐς επί της γνώμης των μεγαλειότατων ιατρών μας ζητούμεν την άγνόητα και την μονογαμίαν όλων των άνδρων, ως και όλων των γυναικών. Μόνον ούτω θα επανέλθωμεν εις την φυσικήν ζωήν, διότι η φύσις σοφή έν πάσι έκαμε τον αριθμόν των άνδρων ήσον προς τον αριθμόν των γυναικών και το φυσικόν ένστικτον, πριν η ο άνήρ διασφαρή ήθικώς ώθει άμοιβαίως άνδρας και γυναίκα εις την μονογαμίαν. Η νομοθεσία όφείλει να συνδράμη το έργον της φύσεως και δι' άλλων μέσων, αλλά και ύποστηρίζουσα την γυναίκα εις την έργασίαν. Η διασφορά των ήθων ώφειλε να τιμωρη αι εξ ήτου και εις τους εξισκοϋντας αυτην και εις τους διευκολύνοντας την εξήσκησίν της. Είναι έγκλημα χειρότερον της κλοπής. Η κ. G. Drummond, αντιπρόσωπος των γυναικών του Καναδά ποιείται έναρξιν του λόγου της άναφέρουσα τους λόγους ενός διακεκοιμένου Άγγλου συγγραφέως: Αί γυναίκες όφείλου να άσκηθώσιν εις τον ήρωισμόν και οι άνδρες εις την άγνόητα. Η άνόητος του ενός εκ των φύλων είναι άδύνατος, όταν το άλλο είναι διαπυρραμμένο. Έχουν άρα δίκαιον οι ισχυριζόμενοι ότι ο κόσμος υπήρξε, είναι και θα είναι τοιοϋτος μέχρι τέλους; Η ανθρωπότης λοιπόν δεν είναι προωρισμένη παρά του θεού δια την άρετήν; Είναι γνωστά τα καταστρεπτικά και μολυσματικά άποτελέσματα της διασφοράς, η οποία δια υερών άγωγών διοχετεύεται εις όλας τας κοινωνικάς τάξεις. Όχι· η διασφορά δεν είναι τόσον αναγκαία, όσον θέλου να μās την παραστήσουν. Το χαρακτηριστικόν γνώρισμα της ανθρωπίνης φύσεως είναι το κατός επί της θελήσεως. Ένώ το ζήον ύποτάσσεται εις τα ένστικτά του, τα όποια δεν δύναται να κατανικήση, ο άνθρωπος ύποτάσσεται μόνον εις εκυτόν. Ούτω, όπως τα ζώα έκτελοϋν τον προορισμόν των, ύποτασσόμενα εις τα ένστικτά των, οιαδήποτε και αν είναι, ο άνθρωπος δεν έκτελει τον ιδικόν

αίτιον, και μοι δεικνύει άνθη ξηρα έν αυτώ—μου τα πρόσρέει και μου λέγει: πάρε αυτά, Λίντα! Τι εύμορρα όπου εϊνε, είπα εγώ. Εϊνε εύμορρα, αλλά ήτως είται σύ εύμορρη; όχι· όχι όπως είσαι σύ. Αν τα βάλης κοντά στα μάγουλά σου θα κλίνουν κάτω το κεφάλι, διότι θα έντραποϋν. Αν τα πλησιάσης εις τα χείλη σου θα φκίνωνται μαρμαμένα. Έγώ δεν του είπα τίποτε, διότι δεν ήξευρα τί να του είπω, αλλά και δεν ήμπορούσα να όμιλήσω. Και τότε εκείνος πάλιν μου είπε. Όσον είμαι επάνω εις την γην όπου φυτρώνουν αυτά, εγώ θα λατρεύω τ' όνομά σου, Λίντα, και η γη αυτη όταν με λάβη ήνεκρόν δεν θα ήμπορέση να με κάμη να σε λησμονήσω· αλλά ειπέ μου, αν λέγης και σύ το ήδιο, και δός μου το χέρι σου, και ά· εϊνε μάρτυρες των λόγων μας αυτά τα λουλούδια, τα όποια μάς άκούου. Του έδωκα το χέρι μου και είπα το ήδιο, ότι εϊεν είπει κ' εκείνος. Έκει κάτω από τον ουρανόν, όπου δεν είχαν εκείνην την ώραν σύννεφα, έκάμαμεν τον όρκον μας, και μάς έβλεπαν και μάς ήκουαν τα λουλούδια όπου έκρατούσαμεν και οι δύο. Πρόσθεσε ήμως, Ιωσήφ, του είπα, να μη μάς καταλάβη η θεία· αλλοίμονον εις έμέ... Και ήκουσε τότε δια πρώτην φοράν ότι εγώ έφοβούμην την θείαν μου.

Δεν είχαμεν πλέον μυστικά ο ένας δια τον άλλον· αι δύο καρδιάς είχαν γείνει μία· δεν μ' έφοβιζε πλέον και ο θυμός της θείας μου πολύ· όλα μου έφκίνοντο εύκολώτερα. Ό,τι και αν είχη το έλεγχ του κλοϋ μου του Ιωσήφ· Τι ώρα ή όπου έπεροϋσεν ο καιρός! εϊργάζόμεθα και οι δύο με πολλήν προθυμίαν, και όταν εύρίσκαμεν όλίγην έλευθειαν συνωμολούσαμεν, και τότε εκείνος μου έλεγε δια το μέλλον μας· μου έλεγεν ότι θα μ' επήγχιεν εις την μητέρα του, ότι θα είχαμεν ένα άγρόν ιδικόν μας και την καλυθην μας εκεί πλησίον. Έγώ δια σε, Λίντα μου, και τον χερμιώνκ θα κάμω

του προοριζόμενου ἢ ἐξυφόμενου μέχρι τοῦ ὕψους τῆς ἠθικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς του. Πᾶσα γυνὴ εἴτε σύζυγος, εἴτε μήτηρ μορφώνουσα υἱοὺς ὀφείλει νὰ ἐξασκῇ πᾶσαν τὴν ἐπιπορὴν τῆς εἰς ἐπικράτησιν τῆς ἀρχῆς ταύτης, διότι ἄλλως ἢ γυναικεῖα ἀδράνεια ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι ὁ παράγων τῶν κακῶν. Ἡ δεσποινὴς Saint Croix λέγει ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι οἱ μέγιστοι ἐχθροὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνδρός, διότι δὲν ἠννόησαν ὅτι ἡ δικηφορὰ τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθησαν ὡς ἀναγκαῖον κακόν, ἦτο ἡ καταστροφὴ αὐτῆς τῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς ἀρετῆς των ζητοῦν νὰ ἐξαγνίσουν. Ἡ ἐπίσημος καὶ ἀνεγνωρισμένη παρὰ τοῦ κράτους τοῦ νόμου ἀνηθικότης καθιστᾷ τὸ κράτος τριπλῶς ἔνοχον. Προσβάλλει τὴν ἐλευθερίαν, προσβάλλει τὴν ἰσότητά, προσβάλλει τὴν ἠθικὴν τῆς κοινωνίας ὁλόκληρον. Ἡ συζήτησις ἔληξε μὲ ὀλίγας λέξεις, ὡς εἶπεν ἡ πρόεδρος παρεκκινουσα τὰς γυναῖκας ὡς μητέρας, νὰ μεταδίδωσιν ἀρχὰς ἠθικῆς αὐτηρητάτας καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς, ὡς καὶ πρὸς τὰς θυγατέρας των. Καὶ νὰ προσπαθοῦν καὶ διὰ τῶν λόγων των καὶ διὰ τῆς φιλολογίας των νὰ ἐμπνέωσιν εἰς τὸν ἄνδρα τὰς ἀρχὰς των, προσηλυτίζουσαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους ἐξ αὐτῶν.

Μαίη Διοῦρα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ῥοδάκινα κονσέρβας. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εὐρίσκει τις τὰ ὄψιμα ροδάκινα, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ὑπόξεινα. Εἶναι τὰ καταλληλότερα διὰ κονσέρβας. Τὰ ἐκλέγετε ἄωρα, τὰ παστρεύετε καὶ τὰ ρίπτετε εἰς μίαν λεκάνην. Χύνετε ἐπ' αὐτῶν νερὸ ζεματιστὸ καὶ τὰ ἀρίνετε 4 ὥρας. Βράσετε ζάχαριν, ὁκ. ζάχαριν ὁκ. ροδάκινα περᾶσατέ τὴν ἀπόπανι καὶ ρίψετε τὰ ροδάκινά σας νὰ βράσουν χωρὶς νὰ λυώσουν. Τὰ ἀποσύρατε. Βράσετε τὸ σιρόπι των μόνον ἕως ὅτου δέσθῃ καλά, χύσατέ το ἐπ' αὐτῶν προσθέτουσα διὰ μίαν ὁκ. ἡμισυ μεγάλου ποτηρίου σιρόπι. Σκεπάσατέ τα μὲ χαρτί, βρεγμένον εἰς οἶνον πνεύμα.

Γλώσσες ψέρι εἰς τὸν φούρνον. Πλύνετε καὶ ἐτοιμάζετε στοῦ

νὰ φαίνεται καλοκίτρι δὲν ἔ' ἀφήσω ποτὲ νὰ δακρύσουν τὰ μαῦρά σου μάτια, μοῦ ἔλεγεν. Ἄλλ' ἀλλοίμονον! πόσον γρήγορα περνοῦν αἱ καλάι τῆς ζωῆς ὦρα, καὶ πόσον ὀλίγα εἶνε!

Ἐπέρασε τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον μὲ χρυτὰ ὄνειρα. Εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου κάποιον κακὸν πνεῦμα, κάποιον νεράιδα ἢ ὁποῖα ἐζήλευσε τὴν εὐτυχίαν μας, εἶπεν εἰς τὴν θεῖαν μου διὰ τὴν μυστικὴν μας φιλίαν μὲ περιώρισε τότε ἀφοῦ μ' ἔδειρε καὶ δὲν ἔβλεπα πλέον τὸν καλὸν μου φίλον. Πόσον ὑπέφερα καὶ πόσα δάκρυα ἔχυνα κάθε ἡμέραν· ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος μου τὰ ἴδια ἔπαθε· τόσο πολύ ἐστενοχωρήθη ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ μὲ ἰδῇ, ὅπου ἀπεφάσισε καὶ ἐξωμολογήσῃ τὴν φιλίαν μας καὶ τὸν ὄρκον, εἰς ἓνα γέροντα συνεργάτην του, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ εὔρῃ τὸν τρόπον καὶ νὰ τὸ εἰπῇ εἰς τὸν θεῖόν μου. Ὁ καυμένος ὁ θεῖος! τί καλὸς ὅπου ἦτο! καὶ ἂν δὲν εἴχαμεν τὴν ἀτυχίαν νὰ τὸν χάσωμεν, θὰ ἐζούσαμεν ἴσως τώρα καὶ οἱ δύο ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.

Ὁ θεῖος τὸ εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἀλλ' αὐτὴ κακῶς τὸ ἐδέχθη. Προτιμῶ νὰ τὴν πνίξω, ἔλεγεν, αὐτὸς εἶνε ξέος, δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, αὐτὴ πτωχὴ καὶ αὐτὸς πτωχότερος, καὶ ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ μ' ὑπηρετήσῃ ἀκόμη· τί ἐκέρδισα ἐγὼ ὅπου τὴν ἐπῆρα ὀκτῶ χρόνων; πόσοι χρόνοι εἶνε ὅπου δουλεύει; εἶνε ἀκόμη παιδί. Καὶ ἐπέμενε ὅτι εἴμεθα πτωχοί, καὶ ὅτι ἐπραττεν ἀγαθὴν πράξιν ἐμποδίζουσα τὸν γάμον μας. Ἐφιλονείκησαν ἀρκετά, καὶ ἐνόησα ὅτι ὁ θεῖος ἦτο μὲ τὸ μέρος μας· ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμε τὴν θεῖαν νὰ θυμώσῃ πολὺ μαζὶ μου· ἔγεινε μανιώδης, ὅλον ἐκεῖνο τὸ μαῦρον σύννεφον ἐξέσπασεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου, ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα ἦτον, ὅπου τὴν ἀνοιξιν ἀπέθχεν ὁ θεῖος σύντομα, εἰς ὀλίγας ἡμέρας, καὶ μὲ τὸν θεῖον ἔχασα καὶ τὴν ἐλπίδα μου.

ντε εἰς ἓνα σαγανάκι ἢ μίαν καραβάναν μὲ βούτυρο, μαῖντανὸ ψιλοκομμένο καὶ μανιτάρια ψιλοκομμένα καὶ ἀνάλογον ἀλατοπίπερον. Βάλλετε τῆς γλώσσας σας ἐπάνω εἰς αὐτὰ κατὰ σειράν, ἀλόιψατέ τας μὲ ὀλίγον βούτυρον, προσθέσατε δύο ποτήρια ἄσπρο κρασί καὶ σκεπάσατε πάλιν μὲ μαῖντανὸ καὶ μανιτάρια ψιλοκομμένα. Ψήσατε εἰς φούρνον καὶ φάγετέ τας ζεστές. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον γίνονται καὶ τὰ λιθρίνια.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΖΑΧΑΡΩΣ ΝΑΥΠΛΙΩΤΟΥ

49. Ὀδὸς Ἰάσωρος 49.

Τὰ μαθήματα ἤρχισαν τακτικῶς. Ἡ παρεχομένη διδασκαλία λίαν ἐπιμελημένη. Τὰ μαθήματα ἤρχισαν. Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦν.

ΙΩ. Α. ΤΣΑΜΗ

Ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίδας μας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσίμη καὶ παρ' ὄλων, ὅσαι μέχρι σήμερον ἐπρομηθεύθησαν τὰ ὑποδήματά των παρ' αὐτοῦ, ἐδέχθημεν εὐχαριστήσεις διὰ τὰς συστάσεις. Ἰδοὺ διατῆ σήμερον τὸν συνιστῶμεν θερμότερον, διότι εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ταξειδεύει κατ' ἔτος εἰς Εὐρώπην καὶ παρακολουθῶν τὰς προόδους τῆς τέχνης του, προμηθεύεται ἐνταῦτ' ὀδύματα ἐκλεκτὰ καὶ στερεὰ, δι' ὧν κατασκευάζει τὰ κομψότερα καὶ τὰ στερεώτερα ὑποδήματα τῶν Ἀθηναίων.

Ἀτυχῆς γέρον ἀξιωματικὸς τοῦ Γαροβελιδίου σώματος, ὁ ὅστις μόλις ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὰς πληγὰς του καὶ ἐξῆλθε τοῦ Νοσοκομείου ἢ Ἑλλῆς στερεῖται ἐνδυμάτων καὶ κλινοσκεπασμάτων. Αἱ φιλόανθρωποι ὡς πράξουν ὑπὲρ αὐτοῦ ὅ, τι δυνηθῶν. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας εἰς τὸ γραφεῖον μας.

Δύο μῆνας μετὰ τὸν θάνατόν του μ' ἐπῆρε κρυφα, χωρὶς νὰ ἤξεύρω καὶν ὅτι ἐφεύγαμεν καὶ ἤλαμεν εἰς τὴν πατρίδα μας. Δὲν εἶχα δυστυχῶς τὴν γνώσιν ὅπου ἔχω τώρα, ἀλλὰ τότε ἀκόμη παιδί ἐφοβούμην· μοῦ ἔλεγεν ὅτι θὰ μὲ παραδώσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅτι θὰ μὲ βάλουν εἰς τὰς φυλακάς, κ' ἐγὼ ἐντροπύμην καὶ ἐφοβούμην, καὶ δὲν ἔδίδα ἀπάντησιν.

Εἰς τὴν πατρίδα μας ὁ τόπος δὲν μ' ἐχωροῦσε πλέον· δὲν ἤθελα νὰ ζῶ. Ἐνα μῆνα ἐπέσασα μαῦρον, καὶ τὸν δεύτερον ἀρρώστησα, καὶ ἀρρώστησα πολὺ, μὲ τρομερὰν τῆς κεφαλῆς θέρμη· ὅταν συνῆλθα εἰς τὸν ἐκούσιόν μου, μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας, εἶδα ὅτι ἤμουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐθεραπεύθη, ἀλλ' ἐπέρασαν μῆνες, ἕως ὅτου ἀναλάθω. Ὑστερον ἀπὸ ἓνα χρόνον ἀπέθχεν καὶ ἡ θεῖα μου· περιουσίαν μεγάλην δὲν εἶχε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ὀλίγα, εἰς ἐμὲ δὲν ἐδόθη τίποτε, τὰ ἐπῆραν οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς τῆς.

Εἰς κανὲν μέρος δὲν ἠμπούρεσα νὰ περιορισθῶ δι' ἐργασίαν πλέον· ἀφήκα τὴν πατρίδα μας καὶ ἤλθον εἰς τὴν προτεούσαν, ὅπου ζῶ τὸν πενιχρὸν ἀλλ' ἐλεύθερον αὐτὸν βίον, κερδίζουσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ψαμί μου, καὶ προσπαθοῦσα νὰ ἐξοικονομήσω τὸ ποσόν, τὸ ὅποσον ἔχω ἀνάγκην διὰ νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ κάτω, νὰ ἰδῶ ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη ὁ φίλος μου, καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ νὰ μείνω κ' ἐγὼ εἰς τὴν γῆν, ὅπου ἐκάμαμεν τὸν ὄρκον μας. Τώρα εἶνε ἐτοιμὸν τὸ ποσόν, διότι ἐννέα χρόνον τώρα ὅπου ἐργάζομαι καὶ τὸ συναζῶ, δι' αὐτὸ σοῦ ἐζήτησα τὰς πληροφορίας καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Εἰπέ ἡμῶς, ἂν γνωρίσῃς ποτὲ καμμίαν θεῖαν ὅπως τὴν ἰδικὴν μου, ὅτι ἀγαθὴν πράξιν δὲν εἶνε νὰ ἐμποδίσῃ κανεὶς τὴν εὐτυχίαν δύο πτωχῶν, ἀλλὰ τιμίων ἀνθρώπων. Ὑγίαινε! Ὅταν ἐπανεέλθῃς εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν δὲν θὰ μ' ἴσῃς πλέον.

(Ἐν Βιέννῃ)

Μαρίτ Πινέλλη.